Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2395/2023
11.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Радославе Мађаров, Весне Филиповић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Десимир Мрдовић, адвокат из ..., против туженог „ЈАБЛАНИЦА МП“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4355/22 од 03.02.2023. године, на седници одржаној 11.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4355/22 од 03.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4355/22 од 03.02.2023.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2941/16 од 07.09.2022. године, дозвољено је објективно преиначење тужбе поднеском од 09.09.2019. године (став први изреке), делимично усвојен тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће зараде са увећањем зараде по основу прековременог рада, рада ноћу и рада на дан празника који је нерадан дан и исплаћене зараде за период од децембра 2013. године до септембра 2016. године, укупан износ од 1.704.303,68 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе, ближе одређено у изреци (став други изреке), одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавеже тужени да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће зараде са увећањем зараде по основу прековременог рада, рада ноћу и рада на дан празника који је нерадан дан и исплаћене зараде за октобар и новембар 2013. године, појединачно одређене новчане месечне износе, са законском затезном каматом, ближе одређено у изреци (став трећи изреке) и обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 503.905,00 динара (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4355/22 од 03.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у

Београду П1 2941/16 од 07.09.2022. године у ставовима првом, другом и четвртом изреке (став први изреке) и одбијени захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23-други закон) оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано, да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Побијаном другостепеном пресудом одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда и у делу којим је обавезан тужени да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће зараде са увећањем зараде по основу прековременог рада, рада ноћу и рада на дан празника који је нерадни дан за период од децембра 2013. године до септембра 2016. године, укупан износ од 1.704.303,68 динара, а који нето износ је утврђен вештачењем од стране судског вештака.

Према оцени Врховног суда, у конкретној ситуцаији нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења. При том, посебна ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с обзиром на то да то нису ревизијски разлози прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду да је посебна ревизија дозвољена само због погрешне примене материјалног права под додатним, посебним условима који су изузетно прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба у овој парници из радног односа је поднета 27.12.2016. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела на име главног тужбеног захтева износи 1.704.303,68 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према томе, како се ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Владислава Милићевић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић